

ДЖОН
ГРИЩАМ
СПИСЪКЪТ
НА СЪДИЯТА

РОМАН

Превела от английски
НАДЕЖДА РОЗОВА

ОБСИДИАН
СОФИЯ

Лейси мина покрай баристата, която бе облегла лакти на бара и държеше розовия си телефон с две ръце, напълно погълната от него. Не вдигна поглед, и през ум не ѝ мина да поздрави клиентката, а Лейси прецени, че и бездруго ще е по-добре да не се налива с още кофеин.

Без да става, Марджи протегна ръка и каза:

– Приятно ми е да се запознаем. Искате ли кафе?

Лейси се усмихна, ръкува се с нея и седна насреща ѝ.

– Не, благодаря. Вие сте Марджи, нали?

– Засега.

– Добре, започваме зле. Защо използвате псевдоним?

– Ще отнеме часове да ви разкажа историята си, пък и не съм сигурна, че искате да я чуете.

– Тогава защо ме повикахте?

– Моля ви, госпожо Столц.

– Лейси.

– Моля ви, Лейси. Нямате представа каква емоционална травма съм преживяла, преди да стигна до този етап от живота си. Направо съм развалина.

Изглеждаше съвсем добре, само леко напрегната. Вероятно заради второто лате. Очите ѝ се стрелкаха наляво-надясно. Бяха красиви зад големите лилави рамки. Вероятно стъклата не бяха диоптрични. Очилата бяха просто част от тоалета ѝ, лека маскировка.

– Не знам какво да кажа. Започнете вие и може би ще стигнем донякъде.

– Четох за вас. – Жената бръкна в една платнена чанта и сръчно извади някаква папка. – За случая с индианското казино отпреди доста време. Спипали сте съдия, която краде част от печалбата му. Един репортер го описва като най-големия скандал с подкупи в историята на американската юриспруденция.

Папката беше дебела около пет сантиметра и създаваше впечатление, че документите в нея са безупречно подредени.

Думата „юриспруденция“ направи впечатление на Лейси – странен избор за лайк.

– Беше доста голям случай – отговори тя престорено скромно.

Марджи се усмихна и каза:

– Доста голям ли? Та вие сте разбили един престъпен синдикат, разобличили сте съдия и сте изпратили много хора в затвора. Те все още са там, струва ми се.

– Така е, но това не беше само мое дело. ФБР участва активно в операцията. Случаят беше сложен, няколко души бяха убити.

– Включително колегата ви Хюго Хач.

– Да, включително Хюго. Интересно. Защо сте ме проучили толкова подробно?

Марджи склочи ръце и ги подпря върху папката, която така и не отвори. Показалците ѝ трепереха леко. Тя погледна към входа и отново се озърна наоколо, макар че никой не беше влизал, никой не беше излизал и никой не беше помръднал, дори баристата още витаеше в облаци-те. Марджи отпи през сламката си. Ако това наистина беше второто ѝ лате, почти не го беше докоснала. И използва думата „травма“. Призна, че е „развалина“. Лейси си даваше сметка, че жената е уплашена.

– О, не съм сигурна, че беше проучване. Просто прочетох някои неща в интернет. Там има всичко, както знаете.

Лейси се усмихна и се постара да се въоръжи с търпение.

– Не съм сигурна, че напредваме.

– Вашата работа е да разследвате съдии при сигнали за престъпно поведение, нали така?

– Именно.

– От колко време се занимавате с това?

– Извинете, но какво значение има?

– Моля ви.

– От дванайсет години.

Лейси все едно признаваше поражение, като посочи броя години. Прозвучаха ѝ страшно много.

– Как се заемате с даден случай? – попита Марджи напрегнато.

Лейси си пое дълбоко въздух и си напомни да бъде търпелива.

– Обикновено човекът, който иска да се оплаче от съдия, се свързва с нас и си уреждаме среща. Ако оплакването изглежда основателно, той подава официална жалба, която ние пазим в тайна четиресет и пет дни, докато я проучваме. Наричаме го „преценка“. В девет от десет случая стигаме само дотук и жалбата се отхвърля като неоснователна. Ако се натъкнем на евентуално нарушение, уведомяваме съответния съдия и му даваме трийсет дни за отговор. Обикновено всички си наемат адвокати. Ние разследваме, организираме изслушвания, призоваваме свидетели... пълна програма.

Докато тя говореше, Дарън влезе в кафенето, наруши спокойствието на баристата, като си поръча безкофеиново кафе, изчака го, без да обръща внимание на двете жени, после отнесе чашата си до маса в другия край на заведението, извади лаптопа си и си даде вид, че се вглъбява в работа. Без да се издава, той насочи камерата към гърба на Лейси и лицето на Марджи, увеличи образа и направи няколко снимки, както и едно видео.

Дори Марджи да го беше забелязала, с нищо не се издаде. Тя слушаше внимателно Лейси и накрая попита:

– Колко често се случва съдия да бъде свален от поста си?

Отново: какво значение имаше?

– Не особено често, за щастие. Имаме юрисдикция над хиляда съдии и мнозинството са почтени и добросъвестни професионалисти. Повечето жалби, които разглеждаме, просто не са сериозни: подават ги недоволни от присъдата ищци, които не са получили каквото са

очаквали. Или някоя от страните в бракоразводно дело. Както и много адвокати, ядосани от загубата. Доста сме натоварени, но в повечето случаи конфликтите намират решение.

Лейси представи работата си като досадна, пък и след дванайсет години наистина ѝ се струваше такава.

Марджи слушаше внимателно и барабанеше с пръсти по масата. Пое си въздух и попита:

– Самоличността на подалия жалба винаги ли става известна?

Лейси се позамисли, преди да отговори:

– В крайна сметка, да. Много рядко остава анонимен.

– Защо?

– Защото този човек обикновено познава фактите по случая и се налага да свидетелства срещу съдията. Трудно е да изобличиш магистрат, когато хората, които е за-сегнал, се страхуват да го обвинят открито. Вие страхувате ли се?

Дори думата уплаши Марджи.

– Да, може да се каже – призна тя.

Лейси се намръщи и си придаде отегчен вид.

– Вижте, не ми се увърта повече. За колко сериозно престъпление става дума?

Марджи замижа и прошепна:

– За убийство.

После веднага отвори очи и се огледа, за да провери дали някой не я е чул. Никой друг не беше достатъчно близо, за да долови нещо от разговора им. Лейси прие отговора с непоклатим скептицизъм, който беше развила след дълги години на този пост. Отново си напомни да прояви търпение. Когато вдигна поглед към Марджи, видя, че очите ѝ са плувнали в сълзи. Наведе се над масата и попита тихо:

– Да не подозирате, че някой от действащите съдии е извършил убийство?

Марджи прехапа устна и кимна.

– Знам, че е така.

– Откъде сте толкова сигурна?

– Баща ми беше една от жертвите му.

Лейси се замисли над думите ѝ и попита:

– Една от жертвите му? Повече от една ли са?

– Да. Мисля, че баща ми е бил втората. Не съм сигурна коя поред жертва е бил, но съм сигурна кой е убиецът му.

– Интересно.

– Странна констатация. Колко жалби сте получавали срещу съдии, които са убили хора?

– Нито една.

– Така и предполагам. А колко съдии в американската история са осъдени за убийство, извършено, докато са заемали поста си?

– Не съм чувала за нито един.

– Именно. Нито един. Затова не омаловажавайте информацията ми като нещо „интересно“.

– Не исках да ви засегна.

В другия край на салона Дарън приключи с важната си задача и си тръгна.

– Не сте ме засегнали, но няма да кажа нищо повече на това място. Разполагам с много информация, която искам да споделя с вас и с никой друг, но не тук.

Лейси беше срещала много умопобъркани или неуравновесени хора с кашони и хартиени торби, пълни с документи, които според тях доказваха, че еди-кой си негодник на съдийската скамейка е напълно корумпиран. След няколкоминутно общуване с тях тя почти винаги успяваше да си изгради мнение и обикновено планираше да насочи жалбата към чекмеджето с отказите. С годините се беше научила да разгадава хората и за нея не беше предизвикателство да познае веднага смахнатите, които я търсеха.

Марджи обаче не беше нито смахната, нито неуравновесена. Беше открила нещо важно и изглеждаше уплашена.

– Добре, как продължаваме?

– Да продължаваме ли?

– Ами вие ме потърсихте. Искате ли да говорим или не? Аз не играя игрички и нямам време да измъквам с ченгел сведения от вас или от всеки друг, който иска да се оплаче от съдия. Прекалено много време губя да увещавам за информация хората, които ме търсят, и поне веднъж месечно стигам до задънена улица. Ще говорите ли?

Марджи отново плачеше и триеше бузи. Лейси я гледаше с цялото съчувствие, на което беше способна, но едновременно с това искаше да стане от масата и повече да не се връща.

Но беше заинтригувана от твърдението за убийство. Част от ежедневието ѝ работа в Комисията по съдийска етика беше да преглежда скучни и несериозни претенции на нещастни хора с незначителни проблеми, които нямаха какво да губят. Убийство, извършено от действателен съдия, ѝ изглеждаше прекалено голяма сензация, за да повярва, че е истина.

Накрая Марджи каза:

– Отседнала съм в хотел „Рамада“ на „Ийст Гейнс“. Може да се срещнем в стаята ми след края на работното ви време. И трябва да дойдете сама.

Лейси кимна, сякаш беше очаквала тази молба.

– Едно от правилата в службата ми забранява да провеждам първоначалните си срещи извън офиса сама. Трябва да доведе още един следовател, мой колега.

– Като господин Троуп ли? – попита Марджи и кимна към стола, на който бе седял Дарън.

Лейси бавно се извърна, уж за да провери за какво става дума, за бога, докато отчаяно си блъскаше главата за отговор.

– На уебсайта ви има усмихнатите лица на всички следователи – продължи Марджи. Тя извади своя цветна снимка във формат 15x21 см и я плъзна по масата. – Ето, с най-добри чувства. Много по-добра е от онези, които господин Троуп току-що направи тайно.

– За какво говорите?

– Сигурна съм, че той вече е пуснал снимката ми през вашата програма за лицево разпознаване и не е открил нищо. Няма ме в базите данни.

– За какво говорите? – повтори въпроса си Лейси.

Марджи беше улучила право в целта, но Лейси продължаваше да се преструва на учудена.

– О, мисля, че знаете. Елате сама, иначе няма да ме видите повече. Вие сте най-опитната следователка в службата, а в момента шефката ви е само временно изпълняваща длъжността. Вероятно можете да правите каквото пожелаете.

– Ех, ако беше толкова лесно...

– Да го наречем питие след работа, нищо повече. Срещаме се в бара във фойето и ако мине добре, се качваме в моята стая, за да поговорим на по-уединено място.

– Не мога да се кача в стаята ви. Против правилата е. Позволено ми е да се срещна с някого на четири очи едва след като бъде подадена официална жалба. Някой трябва да знае къде се намирам, поне първоначално.

– Разбирам. По кое време?

– Какво ще кажете за шест?

– Ще бъда в десния заден ъгъл на бара. Елате сама. Без никакви микрофони, скрити камери и колеги, които се преструват, че си пият питието, докато снимат. И поздравете Дарън. Може би някой ден ще имам удоволствието да се запозная с него. Договорихме ли се?

– Да.

– Добре. До скоро.

Докато се връщаше към кабинета си, Лейси се видя

принудена да признае, че не помни някой друг да я е заинтригувал толкова още при първия им разговор.

Тя плъзна снимката по бюрото на Дарън и каза:

– Браво на теб, разкриха те. Тя знае всичко за нас: имена, постове, как изглеждаме. Даде ми тази снимка и каза, че е много по-хубава от онези, които си направил с лаптопа си.

Дарън я взе и каза:

– Права е.

– Имаш ли представа коя е?

– Не. Пуснах лицето ѝ в нашата система, но нищо. Което, както знаеш, не означава много.

– Означава, че не е арестувана във Флорида през последните шест години. Можеш ли да я провериш в базата данни на ФБР?

– Вероятно не. Искат основание, а аз не мога да им посоча, защото не знам нищо. Може ли да задам един очевиден въпрос?

– Разбира се.

– Комисията по съдийска етика е разследваща агенция, нали така?

– Би трябвало.

– Тогава защо си слагаме снимките и биографиите на глупавия уебсайт?

– Питай шефката.

– Нямаме шефка. Имаме една кариеристка, която сигурно ще се разкара съвсем скоро.

– Вероятно. Виж, Дарън, водили сме този разговор десетки пъти. Не искаме прекрасните си физиономии на сайта на Комисията. Затова не съм актуализирала снимката си от пет години и още изглеждам на трийсет и четири.

– Бих казал на трийсет и една, но аз съм пристрастен.

– Благодаря.

– Може би не ни заплашва реална опасност. В крайна сметка не преследваме убийци и наркопласъори.

– Именно.

– Е, от какво се оплаква тя, която и да е?

– Още не знам. Благодаря ти за помощта.

– Много помогнах, няма що.